

Doop - Waarin?

Deur William Finck © 2006

Die praktyk van Johannes die Doper om sondaars in water te suiwer, of te "doop", was nie 'n idee wat sy eie was nie, en soos hieronder duidelik sal blyk, is dit om 'n spesifieke rede gedoen. Dit was 'n praktyk wat lank bekend was, nie net die Judeërs nie, maar ook die Grieke. Dit behoort geen verrassing te wees nie, aangesien dit bekend is dat die Danaan- en die Doriese Griekse stamme direkte afstammeling van die Hebreuse Israëliete was. Dit sal vreemd wees as hulle nie baie van dieselfde gebruike deel nie. Alhoewel daar baie voorbeelde is van 'doop' - rituele reiniging in water - in die Griekse literatuur, sal ek hier een noem. In 'n toneelstuk, Eumenides, teen die vyfde eeu v.C. Die Griekse digter Aeschylus, sy karakter Orestes sê op reëls 448-452: "Dit is die wet dat hy wat verontreinig is deur bloed te vergiet, alle spraak uitgesluit sal word totdat die bloed van 'n suigende slagoffer hom besprinkel het deur die bediening van 'n bevoegde persoon om reinig van moord. Lank sedertdien is ek by ander huise deur die slagoffers en deur strome gesuiwer." (Loeb Library -uitgawe van Aeschylus). Hier sien ons dat die Grieke geglo het dat 'n mens van sonde gereinig kan word, óf deur die doop ("strome") óf deur die bloed van offerande (vergelyk Heb. 9:13). Die ou Assiriërs en die ou Egiptenare het ook rituele reiniging of doop beoefen. Die volgende gedeeltes kom uit die Ou Nabye Oosterse tekste met betrekking tot die Ou Testament, Princeton University Press, J. Pritchard, redakteur, 1969:

Bladsy 437, uit 'n Akkadiese inskripsie met die titel "Ek sal die Here van Wysheid prys", wat voor 700 vC dateer, is daar 'n uitroep wat lui: "In die poort van die suiwerende waters is ek besprinkel met suiwerende waters", wat beslis beskryf 'n ritueel. Die uitroep gaan gepaard met ander wat offerandes en slagoffers en wierookoffers in smeking tot gode beskryf. Bladsy 495, van 'n Egiptiese papyrus wat tot dusver tot die 12de dinastie, die tyd van Abraham, dateer uit 'n lys van goeie en slegte aktiwiteite: 'in die rivier stort - goed: dit beteken reiniging van alle euwels'. In Judaea praat die Qumran -sekte, skrywers van die Dooie See -boekrolle, van soortgelyke rituele. Alhoewel die presiese datering van hierdie sekte nie bekend is nie, kan uit hulle eskatologiese literatuur gesê word dat die boekrolle geskryf is na Pompeius se onderwerping van Judea, maar voor die vernietiging van Jerusalem in 70 nC. Tog het die sekte geen melding gemaak van Johannes die Doper nie, van Yahshua Christus, of van enigiets Christeliks. In die boekrol aangedui 1QS (1QRule of the Community), Kolomme II en III, vind ons die volgende: "En elkeen wat weier om [die verbond van Go] d te betree om in die hardkoppigheid van sy hart te wandel, [mag nie ingaan] die gemeenskap van sy waarheid, omdat sy siel die dissiplines van kennis van regverdig oordele verafsku. Hy het nie die krag om sy lewe te bekeer nie en sal nie met die opregtes gereken word nie.

Sy kennis, sy energie en sy rykdom sal die raad van die gemeenskap nie betree nie, omdat hy in die modder van goddeloosheid ploeg en daar vlekke op sy bekering is. Hy sal nie geregverdig word terwyl hy die hardkoppigheid van sy hart handhaaf nie, aangesien hy die duisternis as ligpaaie beskou. In die bron van die volmaakte sal hy nie getel word nie. Hy sal nie rein word deur versoening nie, en hy sal nie gesuiwer

word deur die reinigende waters nie, en hy sal nie deur seë of riviere geheilig word nie, en hy sal nie gesuiwer word deur al die water van ablusie nie. Besoedel, besoedel sal hy wees al die dae wat hy die bevele van God aanhits ... "4Q414 (4QRitual of Purification A) noem ook 'n waterreinigingsritueel in verband met versoening. Dit word waargeneem by Matt. 23:15 dat die Fariseërs allerhande mense in Judaïsme bekeer ("bekeer"). Dit lyk asof alles na die opname van die Edomiete in Judea wat deur Josefus (dws Antieke 13: 9: 1) en Strabo (16.2.34) opgeteken en deur Paulus (Romeine hoofstukke 9 tot 11) verduidelik is, moontlik geword het. Die doop - nie die reiniging van iemand wat reeds 'n Israeliet was nie, maar eerder gesien word as die mistieke metamorfose van iemand wat dit nie was nie - was 'n belangrike deel van sulke proselitisering. John Lightfoot, die 17de -eeuse geestelikes, in volume 2 op bladsye 55 tot 63 in "A Commentary on the New Testament" from the Talmud and Hebraica, verduidelik die besonderhede van hierdie proselitisering: "Elkeen wat heiden sal neem, en by die verbond aansluit van Israel ... en neem die juk van die wet op hom, is vrywillige besnydenis, doop en offer nodig ... 'As 'n Israeliet 'n heidenkind neem ... naam van 'n proseliet - kyk, hy is 'n proseliet '... Eerstens, sien jy dat die doop onlosmaaklik verbind is tot die besnydenis van proseliete ...

Tweedens, waarnemend aan die dinge wat gesê is, hoe bekend en gereeld die gebruik van die doop is onder die Jode was, lyk die rede baie maklik waarom die Sanhedrim deur hulle boodskappers nie by Johannes navraag doen oor die rede vir die doop nie, maar oor die gesag van die doop; nie wat die doop beteken nie, maar waarvandaan hy 'n lisensie gehad het om te doop, Johannes 1:25 ... "en Lightfoot verduidelik verder dat sodra 'n proseliet gedoop is, word hy beskou as 'in alle opsigte' 'n Israeliet ', dieselfde

gesindheid as al die sogenaamde 'kerke' het vandag, en neem almal hoegenaamd die straat uit en doop hulle as 'Christene'! Tog is dit duidelik dat Johannes nie so iets gedoen het nie, want hy sou nie 'n adder doop nie: Matt. 3: 7, Lukas 3: 7. Toe Johannes die Doper met sy bediening begin, sien ons dat sy doop vir die Grieke, die Romeine (wat dieselfde kultuur gedeel het), of die Judeërs nie iets nuuts was nie. Daarom was die vraag van Yahshua aan die Fariseërs, wat in Markus 11:30 en Lukas 20: 4 opgeteken is oor Johannes se doop, baie natuurlik, en die kennisgewing daarvan ondersteun Lightfoot se opmerkings dat die Fariseërs nie navraag gedoen het oor Johannes se doop nie, maar oor Johannes se gesag om te doop. Tog is dit duidelik in die Nuwe Testament dat die doop in water 'n opdrag was vir Johannes, en nie vir Yahshua Christus nie. Want Johannes self is opgeteken in Matt. 3:11: Ek doop julle wel met water tot bekering; maar Hy wat ná my kom, is sterker as ek, wie se skoene ek nie waardig is om aan te dra nie. Hy sal julle doop met die Heilige Gees en met vuur. (Afk. 1933/1953) (Let op Lukas 12:49 vir die vuur. Dit is ook tot 'n mate aangeteken in al drie die ander evangelies, in Markus 1: 8, Lukas 3:16 en Johannes 1: 26-34. Dit hou weer verband met Lukas se woorde van Yahshua Christus in Handeling 1: 5: 5 Want Johannes het wel met water gedoop, maar julle sal met die Heilige Gees gedoop word nie lank ná hierdie dae nie. (Afk. 1933/1953) Maar waar is die opdrag vir iemand na Johannes, om Christus te volg, om iemand met water te doop? Daar is geen! Maar dit het die apostels tyd geneem om tot hierdie besef te kom.

In die Ou Testament word die liggaam van die priesters gewas voordat hulle die tempel binnegaan om diens te doen en op te offer. Uit Levitikus 8: 4-6: 4. En Moses het gedoen soos die HERE hom beveel het, en die vergadering het bymekaargekom by die ingang van die tent van samekoms. 5 Toe sê Moses aan die vergadering: Dit is die saak wat die HERE beveel het om te doen. 6 En Moses het Aäron en sy seuns laat nader kom en hulle met water gewas." (Afk. 1933/1953) En uit Numeri 8: 21-22: " 21 En die Leviete het hulleself ontsondig en hulle klere gewas, en Aäron het hulle beweeg as beweegoffer voor die aangesig van die HERE; en Aäron het versoening vir hulle gedoen om hulle te reinig. 22 En daarna het die Leviete gekom om hulle dienswerk in die tent van samekoms voor Aäron en sy seuns te verrig; soos die HERE Moses aangaande die Leviete beveel het, so het hulle met hulle gedoen"

In Numeri hoofstuk 8 word die reiniging van die Leviete beskryf. Afgesien van hierdie gedeeltes rakende die priesters of sekere geleenthede waar mense onderrig word in wat hulle moet doen by blootstelling aan siektes of lyke, of in sekere ander omstandighede, is daar geen ander rituele reiniging van die liggaam nodig nie. Dit is deur Yahweh voorspel in hoofstuk Maleagi 3 dat Johannes die Doper, die boodskapper wat voor die Christus gestuur is, "die seuns van Levi sal reinig": Johannes die Doper was ook 'n Leviet, sodat hy die priesterlike rol van reiniging kon vervul wat Moses die Leviet eers gedoen het, lank voor hom Dit is duidelik dat Yahshua die laaste rituele offer vir die kinders van Israel was, die profesie en die doop van Johannes - vir die seuns van Levi - ook simbolies was van die Ou Testamentiese wet, en daarom is Johannes gestuur om te doop die seuns van Levi - sodat Christus behoorlik geoffer kon word! Nou is Israel deur Christus self gereinig van al hulle sondes, soos voorspel

deur die profete, en het hulle geen verdere reiniging nodig nie. Oor die rede waarom Christus dieselfde doop ondergaan het, is die offer ook vooraf gewas, sowel as die priesters.

Sien Levitikus hoofstuk 1: 1-13: 1 EN die HERE het Moses geroep en met hom gespreek uit die tent van samekoms en gesê: 2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As iemand van julle aan die HERE 'n offer wil bring, kan julle jul offer bring van vee – van beeste of van kleinvee. 3 As sy offer 'n brandoffer is van beeste, moet dit 'n bul sonder gebrek wees wat hy bring. By die ingang van die tent van samekoms moet hy dit bring, sodat hy welgevalle voor die aangesig van die HERE kan vind. 4 En hy moet sy hand op die kop van die brandoffer lê, dan sal dit vir hom met welgevalle aangeneem word om versoening vir hom te doen. 5 Dan moet hy die jong bul voor die aangesig van die HERE slag; en die seuns van Aäron, die priesters, moet die bloed bring en die bloed rondom teen die altaar uitgooi wat by die ingang van die tent van samekoms is. 6 Dan moet hy die brandoffer afslag en dit in sy stukke verdeel. 7 En die seuns van Aäron, die priester, moet vuur op die altaar neersit en hout op die vuur reglê. 8 Ook moet die seuns van Aäron, die priesters, die stukke, die kop en die vet reglê op die hout wat op die altaarvuur is. 9 Maar die binnegoed en die pote moet hy met water was, en die priester moet dit alles op die altaar aan die brand steek as brandoffer, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE. 10 En as sy offer 'n stuk kleinvee is, van skape of van bokke, as brandoffer, moet dit 'n ram sonder gebrek wees wat hy bring. 11 En hy moet dit slag aan die noordekant van die altaar, voor die aangesig van die HERE; en die seuns van Aäron, die priesters, moet die bloed daarvan rondom teen die altaar uitgooi. 12 Daarna moet hy dit in sy stukke verdeel, met die kop en die vet, en die priester moet dit reglê op die hout wat op die altaarvuur is.

13 Maar die binnegoed en die pootjies moet hy met water was, en die priester moet dit alles bring en op die altaar aan die brand steek; 'n brandoffer is dit, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE. (Afk. 1933/1953) soos beveel deur die Ou Testamentiese Wet. Dat Yahshua self doelbewus rituele reiniging verwerp het, is duidelik in die evangelieverslag, byvoorbeeld in Markus 7: 1-23, waar verduidelik word dat die Judeërs die voorskrifte van die wet tot uiterstes geneem het en ook die "tradisies van die ouderlinge" bygevoeg het. " Toe die Fariseërs hulle gevra het: "Waarom moet u dissipels nie volgens die tradisie van die ouderlinge wandel nie, maar brood met ongewaste hande eet?" Daar word gesê dat Yahshua geantwoord het: " Ja, Jesaja het van julle geveinsdes geprofeteer, soos geskrywe is: Hierdie volk eer my met hul lippe, maar hulle hart is ver van my af. Maar tevergeefs vereer hulle My en leer hulle die gebooie van mense as leerstellings; omdat julle die gebod van Yahweh ter syde stel, hou julle by die tradisie van mense soos die was van potte en bekere; en vele ander soortgelyke dinge doen julle. " ("Was" hier is afkomstig van die Griekse werkwoord βαπτίζω, "om te doop.") Toe het Yahshua bygevoeg: "Ten volle verwerp u die gebod van Yahweh, sodat u u eie tradisie kan behou", en Hy gaan verder oor die dinge wat besoedel werklik 'n mens wat uit sy binneste kom en nie van buite nie.

Die apostels het 'n geruime tyd aangehou om mense met water te doop. Dit is natuurlik duidelik in Handeling 8: 36-38, waar Filippus die eunug uit Ethiopië doop (wat duidelik 'n Israeliet was wat in Ethiopië woon, aangesien hy Jesaja gelees het en na Jerusalem gereis het om te aanbid), en in Handeling 10: 44-48, waar Petrus nog steeds probeer het om die mense met water te doop, terwyl Petrus, terwyl Hy nog hierdie woorde gespreek het, op almal val wat die woord gehoor het. Baie Christene wat die waterdoop

verdedig, wys op hierdie twee plekke in Handeling, maar hulle versuim om die res van die verhaal in ag te neem!

Later het Petrus besef wat in Caesaria gebeur het (in Handeling 10: 44-48), en hy het dit vertel aan die ander apostels wat in Jerusalem was: “15 En toe ek begin spreek, het die Heilige Gees op hulle geval soos ook op ons in die begin. 16 En ek het die woord van die Here onthou, hoe Hy gesê het: Johannes het met water gedoop, maar julle sal met die Heilige Gees gedoop word.” Handeling 11: 15-16 (Afr. 1933/1953)

Vanaf hierdie punt word water nie weer genoem in verband met die doop nie, nêrens in die res van Handeling nie. Ons sal eerder in die sendbriewe van Paulus en Petrus iets heel anders sien! Maar eers, in Handeling 18: 24-26, ontmoet Aquila en Priscilla 'n sekere man met die naam Apollos, wat 'onderrig was in die weg van die prins; en vurig in die Gees, het hy gepraat en die dinge van die Prins ywerig geleer”, maar hy het“ net die doop van Johannes ”geken. Het Aquila en Priscilla dan ook weer die waterdoop gebruik om Apollos in die naam van Yahshua te doop? Nee, hulle het hom net “na hulle toe geneem en die weg van Yahweh meer volledig vir hom uiteengesit”. Rituele reiniging, waarvan die doop van persone 'n vorm was (sien dit van die priesters in Eks. 29: 4-7; 40:12 en in Lev. 8: 6), net soos die ander "werke" (rituele) van die wet, het sy tyd en plek gehad. Tog vertel Paulus ons keer op keer dat die "werke" (rituele) van die wet afgehandel is, waarvoor Rom. 3: 19-28; 4: 1-9; 9:11, 32; 11: 6-7; Gal. 2:16; 3: 2-10; Ef. 2:15; Kol 2:14; Heb. 6: 1-2 en 9: 1-14. Paulus het natuurlik nie, soos so baie meen, geleer dat die wet self afgeskaf is nie. Inteendeel: “...Nee, stellig nie! Inteendeel, ons bevestig die wet.

Die morele wette van God is ewig en kan nie weggedoen word nie. Onder die Nuwe Verbond is Israel egter onder die guns (genade) van Yahweh, en moet dit nie deur die wet beoordeel word nie, maar deur die guns (Romeine 6:14, 15).

Yahshua Christus self het vir ons gesê dat dit die Woord van Waarheid is wat reinig: 17 Heilig hulle in u waarheid; u woord is die waarheid. 18 Soos U my gestuur het in die wêreld, het Ek ook hulle in die wêreld gestuur. 19 En Ek heilig Myself vir hulle, sodat hulle ook in waarheid geheilig kan wees.”(Johannes 17: 17-19 Afr. 1933/1953)

Uit profesie het Yahweh vir ons gesê dat Hy Israel sou reinig. Johannes 17 vertel ons dat Sy Woord die wyse waarop Hy heilig is, saam met die uiteindelijke offer in die liggaam van Christus (Heb. 9:12, 10:10).

Yahweh het vir ons gesê: “En Ek sal hulle reinig van al hulle ongeregtigheid “ (Afk. 1933/1953) (Jer. 33: 8) en “En hulle sal hul nie meer verontreinig met hulle drekgode en hulle verfoeisels en met al hulle oortredinge nie; en Ek sal hulle verlos uit al hulle woonplekke waarin hulle gesondig het, en sal hulle reinig. So sal hulle dan vir my 'n volk wees, en Ek vir hulle 'n God wees.” Eseg. 37:23 Afr. 1933/1953). Nou, hoe sou ons kon voortgaan om te veronderstel dat 'n 'priester' of 'predikant', soos die heidense Grieke of Fariseërs, ons met water kan reinig as Yahweh ons reeds gereinig het? Let op Lukas 11: 39-41 en Johannes 13: 10-11. Tensy Yahweh ons gereinig het, is hierdie reiniging nutteloos, en die gebeurtenis in Johannes 13 is simbolies van hierdie feit. Tog het Hy Judas Ish Kerioth, die Kanaänitiese verraaier, nie gereinig nie. (Die woord “gewas” in Lukas 11:38 is ook afkomstig van die werkwoord βαπτίζω, “om te doop”.) Paulus het besef dat die doop van die Gees deur die Woord en in Ef. 5: 25-27 het hy geskryf: 25 Manne, julle moet jul eie vroue liefhê, soos Christus ook die gemeente liefgehad en Homself daarvoor oorgegee het 26 om dit te heilig, nadat Hy dit gereinig

het met die waterbad deur die woord, 27 sodat Hy die gemeente voor Hom kon stel, verheerlik, sonder vlek of rimpel of iets dergeliks; maar dat dit heilig en sonder gebrek sou wees. (Afr.1933/1953)

Ons sien dus dat reiniging in 'die bad van die water van die Woord' die manier is om gereinig te word, en nie in 'n ritueel met werklike water nie. Petrus skryf instemmend in 1 Petrus 3:21: "Soortgelyke figuur waartoe die doop ons ook nou kan red (nie die verwydering van die vuilheid van die vlees nie, maar die antwoord van 'n goeie gewete teenoor Yahweh) deur die opstanding van Yahshua Christus, "En Paulus weereens en onderrig Titus:" Nie uit die werke van die in geregtigheid nie, wat ons gedoen het, maar volgens die barmhartigheid van Hom het Hy ons bewaar deur 'n bad van wedergeboorte en vernuwing van die Heilige Gees, wat Hy ryklik oor ons uitgestort het deur Yahshua Christus, ons Verlosser "(Titus 3: 5-6, my eie vertaling). En so is daar hopelik vasgestel dat by Christus die doop deur die Woord is, en die heiligmaking van Israel in die Waarheid en in die Heilige Gees is. Die "American Heritage College Dictionary" definieer "sakramentalisme" as "Die leerstelling dat die onderhouding van die sakramente noodsaaklik is vir redding en dat sodanige deelname genade kan verleen." Die woord "sakrament" word gedefinieer as "a. In die Oosterse, Rooms - Katolieke en ander Westerse Christelike kerke is enige van die tradisionele sewe rituele wat deur Jesus ingestel is, heiligende genade verleen. b. In die meeste ander Westerse Christelike kerke het die twee rituele, die doop en die nagmaal, wat deur Jesus ingestel is om heiligmakende genade te verleen. " Die vroeg georganiseerde 'kerk' het die sewe sogenaamde 'sakramente' in die katolisisme geïdentifiseer, wat baie van die Protestantse 'kerke' sedertdien tot twee verminder het, om die behoefte aan hul

priesterskap te regverdig: slegs vir opgeleide 'priesters' hulle 'sakramente' kan bedien, soos die 'kerk' sou laat glo.

Tog hoef ons nie te strewe om aan te toon dat hulle die Woord verdraai nie; want Yahweh gee genade oor aan die kinders van Israel, nie 'n 'sakrament' of 'een' priester 'nie, en Hy bedien dit vrylik - nie onder enige voorwaardes nie! Sien Johannes 1: 16-17 hiervoor; Rom. 3:24; 5:15, 17; 11: 6; 1 Kor. 1: 4; Ef. 4: 7; 1 Pet. 1:10; 3: 7; 4:10; 5:12, en baie ander plekke. Daar word nooit gesê dat die genade van Yahweh afhanklik is van die gelowige Israeliet se optrede in rituele nie. Dit onderskryf ek die "Nikolaïete", of "mense-oorwinnaars" soos die Griekse woord letterlik beteken, wat in Openb. 2: 6 en 2:15 genoem word. Want dit is die professionele priesterdom wat hulself as heersers oor ons geloof sou aanstel as hulle die kans sou kry - iets wat Paulus self nie sou doen nie (2 Kor. 1:24). Die kinders van Israel het eerder vryheid van al hierdie dinge, in Yahshua Christus (Jes. 61: 1; Luk. 4:18; Rom. 8:21; 1 Kor. 10:29; 2 Kor 3:17; Gal. 2: 4; 5: 1, 13; 1 Pet. 2:16). Om jou te bind aan die uitvoering van "sakramente" is in stryd met die wil en die Waarheid van Yahweh. Dit is ook duidelik dat die Katolieke doopritueel, soos ons dit ken, ook 'doop' genoem word, nie uit die Bybel kom nie, maar eerder 'n aanpassing was van die antieke naamritueel van ons heidense Germaanse voorouers. Die Romeinse 'kerk' het baie heidense dinge aangeneem in hul 'bekering' van heidene tot die Christendom, wat in werklikheid eerder die ware Christelike gemeentes gepaganiseer het. Die "American Heritage College Dictionary" definieer "doop" as "1.a. Om in 'n Christelike kerk te doop. b. Om 'n naam te gee tydens die doop. 2.a. Om te benoem. b. Om seremonieel 'n naam te gee en toe te wy ... 'Dat hierdie gebruik onder die heidense Duitsers bestaan het, word in die "Edda" gevind. Hier uit :The Poetic

Edda” vertaal deur Lee M. Hollander, University of Texas Press, p. 121, uit die Rígsþula, of The Lay of Ríg, strofe 7:

*'Toe het Edda 'n seuntjie gebaar,
(in die kringe) het sy die swarthondige een gehad.
Hulle roep hom toe en gooi water op hom
(sy hare was donker en sy oë dof).*

'N Voetnota by reël 3 van hierdie strofe sê gedeeltelik "Dit is die ou Germaanse doopseremonie van' naamsluiting '... Sien' Hávamál, 'St. 158." In "The Sayings of Hár of Hávamál", in strofe 158, lyk dit asof ons die doopritueel verbind het met die idee van ewige lewe. Uit "The Poetic Edda", p. 39:

*'Daardie dertiende weet ek of ek 'n seuntjie se seun is
natgemaak met heilige water:
nooit sal hy val nie, alhoewel die stryd warm is,
moet ook nie sink nie, deur die swaard gewond. "*

Dit behoort geen verrassing te wees dat die Teutoniese volke sulke praktyke en oortuigings sou hê nie, aangesien hulle self afstam van die "verlore" Israeliete van die Assiriese deportasies. Ware "heiligmaking" word in die Bybel verduidelik, maar ongelukkig verstaan so min dit. Eerstens het die woord wat in die A.V. 'Heiligmaking',

maar ook 'heiligheid' is ἁγιασμός (hagiasmos, Strong's #38). Die byvoeglike naamwoord ἅγιος (hagios, #40) is 'heilig', of word dikwels as 'n substantief ('n selfstandige naamwoord) gebruik, 'heilig'. Die werkwoord ἁγιάζω (hagiazō, #37) is in die A.V. "Om te heilig", "om heilig te wees" of "om te heilig." Thayer definieer die werkwoord gedeeltelik "om te skei van dinge wat goddeloos is en aan God toewy" waarmee Liddell & Scott saamstem, met die primêre definisie van die byvoeglike naamwoord, in die sekulêre (heidense) Griekse betekenis, "gewy aan die gode, heilig, heilig." En dit kan dus duidelik wees dat iets wat geheilig, heilig, heilig, rein, ensovoorts is, iets wat geskei en toegewy is aan Yahweh. Die enigste mense wat Yahweh ooit vir Homself geheilig het, was diegene in die lende van Isak, wat deur sy vader Abraham en op versoek van Yahweh op die altaar aangebied is. As iets in die antieke wêreld aan 'n god aangebied word, word dit beskou as 'n deel van die godheid! Alhoewel dit op die oog af nie so lyk nie, was die plaas van Isak op die altaar slegs 'n seremonie wat al die nakomelinge van Isak aan Yahweh opgedra het vir sy eie doeleindes. Die Israeliete en die Edomiete kom albei van Isak af. Hieruit het die Israeliete vir Yahweh 'n 'eienaardige' (spesiale) skat geword bo alle mense (Eks. 19: 5), 'n verhouding wat tot vandag toe bestaan (1 Pet. 2: 9) en wat altyd sal bly staan (Op. 21:12; 22: 2). Slegs die Israeliete, die "voorwerp tot eer" en "voorwerpe van barmhartigheid" van Romeine 9: 21-23, is deur Yahshua gereinig soos Hy beloof het (Jer. 33: 8; Eseg. 37:23 et al.) die lank verspreide nasies van Israel is die onderwerp van Petrus se visioen wat verband hou in Handeling hoofstukke 10 en 11 (Handelinge 10:15: "15 En weer het die stem vir die tweede keer na hom gekom: Wat God rein gemaak het, mag jy nie onheilig ag nie.")

”Net Israel het die belofte van hierdie reiniging gehad.) Esau en die Edomiete, ook in die lendene van Isak, is die” voorwerp tot oneer ”en die” vate van toorn wat tot vernietiging toegerus is ”van Romeine 9: 21-23 , want Paulus kontrasteer Jakob en Esau in hierdie hoofstuk en dele van hoofstukke 10 en 11 gaan voort met die tema, waar Paulus verduidelik dat hy net vir die ware Israeliete in Judaea sorg, en nie vir die ander nie, want hulle is nie sy 'familielede' nie volgens die vlees. ”

Hoe kan enige 'priester' of 'bedienaar' dit wat Yahweh reeds geheilig en gereinig het, met water reinig (doop)? Hoe kan 'n mens reiniging soek met water as ons meegedeel word dat heiligmaking en reiniging deur die woord is (Johannes 17:17; Ef. 5:26; 1 Pet. 3:21)? Is die saak uit die mond van twee getuies, selfs drie, nie vasgestel nie?

Die universalistiese ”kerke” kan nie die waarheid leer nie: dat slegs die kinders van Israel-wat Paulus die afstammeling van Isak deur die vlees noem, en nie enige ”geestelike” sogenaamde Israeliete-gereinig, geheilig en daarom verlos word deur Yahshua Christus. Dus hou hulle vas aan die doop van Johannes - in water - en maak asof hulle tevergeefs enige dier wat daarheen kom, reinig, en probeer om elke vuil wese in die Koninkryk toe te laat. Van hierdie 'priesters' en 'bedienaars' spreek Paulus in Hebreërs: ”Hoe swaarder straf dink u, sou die een wat die Seun van Yahweh vertrap het waardig geag word? En wie het die bloed van die verbond waarin hy geheilig is, as algemeen beskou? En wie het die Gees van daardie guns beledig? (Heb. 10:29, my eie vertaling).

Ek sou nie laat vaar dat ek deur die Woord gereinig en geheilig is deur die Gees vir die nietige ritueel wat die tradisies van mense bied nie. Terwyl die doop van Johannes sy doel, tyd en plek gehad het, word die doop van Christus Yahshua dit baie oortref, en soos Johannes self vir ons gesê het dat dit sou wees. William R. Finck, Jr.

Hierdie opstel, wat oorspronklik in 2005 geskryf is, is op 13 Augustus 2011 bygewerk.

Die PDF -lêer hierbo weerspieël steeds die oorspronklike publikasie.

Sodra ons al hierdie dinge herken het, moet ons die doop identifiseer “deur die was van die Woord”. Na Christus was dit byna 1500 jaar voordat die Woord van Yahweh in die algemeen onder die bevolking bekendgestel is, wat dit voor die tyd byna onmoontlik maak vir so 'n reiniging. Daarom kon die algemene 'was deur die Woord' slegs gedurende die afgelope 500 jaar bereik gewees het. Noudat ons ons oop Bybels voor ons het, het ons nie meer 'n verskoning om hierdie geprofeteerde tipe doop wat die plek van die waterdoop ingeneem het, nie te ontvang nie, en die enigste manier waarop dit ontvang kan word, is om heeltemal onderdompel te word in Sy Woord.

Sonder om te besef dat 'n genetiese afstammeling van Jakob is, is daar min aansporing om die Woord te lees en te bestudeer en so 'n doop te ontvang. Maar dankie tog vir die geprofeteerde “laasgenoemde reën”, wat slegs die volledig “gewas” en gekorrigeerde “Israel Identity Message” (verkeerdelik C.I.) kan wees.

Clifton A. Emahiser